

Aš:

– Na ir nešvankus tas Klausas.

Mama:

– Liaukis gi pagaliau! Liaukis! Pirmiausia jo vardas ne Klausas, o be to, tu nieko nesupranti. Jo idėjos novatoriškos, bet tu nesupranti, negali suprasti.

– Mama, jis lygina Platoną ir Dekartą su *kiaušų* pora.

– Penkiolika metų! – riaumoja mama. – Penkiolika metų – idiotiškesnio amžiaus nebūna!

– Penkiolika su puse, prašyčiau.

Pirmąjį laišką Klausui išsiunčiau būdama aštuonerių:

Laba diena, gerb. pone,

mano mama (Patricija Laplanš) sakė man, kad jūs mano tėtis. Norėčiau su jumis susitikti Paryžiuje bei susipažinti su Kruasanu ir Kamamberu*. Mokausi pradinėje Lorano Žera mokykloje gerais pažymiais, o skaityti išmokau ketverių.

Iki pasimatymo!

Mirėja Laplanš

Antrą laišką parašiau dvylikos:

Gerbiamasis,

neatsakėte į mano pirmąjį laišką. O būtų buvę faina. Mokausi šeštoje klasėje Mari Darjesek gimnazijoje. Esu pirmūnė. Vis dar

* Citroenas tada dar nebuvo gimęs.

norėčiau su jumis susitikti, Paryžiuje ar kur kitur. Mano telefono numeris [...].

Linkėjimai!

Mirėja

Trečią parašiau prieš tris mėnesius:

Klausai,

tu – mano tėvas. Juk žinai, nes tikrai gavai pirmuosius du mano laiškus. Matau tave per televiziją su Barake Obamėle, Kruasanu, Kamamberu ir Citroenu ir manau, kad siaubingai nemandagu man neatsakyti. Man penkiolika ir nesu kokia nors idiotė. Jei galėčiau tave nuraminti, tai mano mama su laiškais neturi nieko bendro. Perskaičiau visas tavo knygas. Paskambink man.

Mirėja

Vėl ir vėl tylu. Mama tikrai žino apie mano paskutinį laišką, nes voką tyčia palikau mėtytis ant stalo gerai matomoje vietoje ir tik paskui išsiunčiau.

Klausui von Štrudeliui

Eliziejaus rūmai, Prezidentūra

Paryžius

Skrisk, laiškeli, pas tėvelį – aš dar laukiu ir tikiu!

– Labai juokinga! – pakomentavo mama. – Jau kaip juokinga! Na ir sąmojinga tu, dukrele! Mirštu iš juoko.

– Manai, kad galime leisti jai šitą siųsti? – paklausė Filipas su nerimu (= išsiviepęs + grabaliodamas rankogalių sagas).

– Turime leisti jai daryti ką nori. Ji tiesiog provokuoja, – atkirto mama. – Jis vis tiek neatsakys. Koks skirtumas.

Filipas Diumonas visada giliai apgailestavo negalėdamas užpildyti Klausio von Štrudelio mano gyvenime paliktos tuštumos. Jis vedasi mane į kiną, į muziejus, į boulingą. Leidžia man valgyti kaštainių kremą tiesiai iš skardinės. Sako: „Matai, aš kaip tavo tėtis, Mirėja, aš ir esu tavo tėtis!“ Tada aš sudedu rankas prie burnos ir užgiedu: „Jooo... Jooo... Aš tavo tėėėtis!“ Tada jis įsiunta: „Čia mano namai, Mirėja! Mano sofa! Gyveni mano namuose, jei dar nežinojai.“ Tai tik pusiau tiesa. Mamai priklauso pusė namo, tik ji dar nespėjo sumokėti už jį visos savo kredito dalies (nes mokytojams moka apgailėtinas algas). O Filipas – notaras ir Rotary klubo narys.

– Kas tas Rotary klubas, mama?

– Tokių žmonių kaip Filipas klubas, kur jie susitinka, kalbasi įvairiausiomis temomis, pristato savo vaikus.

Filipas dažnai mane vedasi ir bando pristatyti:

– Čia Patricijos dukra Mirėja.

Rotary klubo nariai mandagiai šypsosi spausdami ranką Kvazimodui, įnikusiam į vieno kąsnio laišos ikrų sumuštinių lėkštę per Kalėdų vakarėlį. Kartą, kai man buvo kokie devyneri metai, vienas labai pastabus narys atkreipė dėmesį:

– Ši mergaičiukė neįtikėtina panaši į tą filosofą... Kaip ten jį?

Tada ir sutvyksėjo viltis: pažvelgiau į tą švariai nusiskutusį ir paraudusį vyrą ir mintyse kartočiau: „Nagi, pirmyn, sakyk, kad aš panaši į Klausą von Štrudelį, pasėk abejones, tegul žmonės paskaičiuoja,

kada tai įvyko... Galbūt jei visas Bresio Burgas pasirašytų Klausui skirtą peticiją, jis pripažintų, kad esu jo dukra!“

Bet vietoj to viena ponija atsakė:

– Žaną Polį Sartra?

Ir vyras linktelėjo:

– Taip! Būtent! Žaną Polį Sartra!

– Kažin ar galima pavadinti tai komplimentu! – pratrūko kvatotis ta ponija.

– Ne, nelabai, – kuo nuoširdžiausiai pritarė tas ponas.

„Google“ → Žanas Polis Sartras → žlibas apgailėtinais šlykščios išvaizdos senis. Gal net bjauresnis už Klausą.

Kitą rytą mamai pareiškiau:

– Lažinuosi, kad jei būtum pažinojusi Žaną Polį Sartra, būtum su juo permiegojusi.

– Prašaisi diržo?

– Tik sakau, kad jis atrodo tavo skonio! Filosofas, maištininkas, didis teoretikas ir taip toliau, ir taip toliau... Mamule, čia juk komplimentas! Ko čia dabar įsižeidei?

– Truputį daugiau pagarbos. Aš nemiegu į kairę ir į dešinę, su filosofais ar kuo kitu.

– Šiaip ar taip, jei nori žinot, jis miręs, – atsakiau. – Tas Žanas Polis Sartras mirė 1980-aisiais. O aš gimiau tūkstantmečiais vėliau. Vadinasi, jis tikrai ne mano tėvas.

– Tikrai ne, – dantimis sugriežė mama.

Tada aš ilgai niūniavau „Laidotuvių maršą“ (tam tam tadam, taam tadam tadam tadam) pagerbdama Žano Polio Sartro atminimą. Galiausiai mamos kantrybė išseko:

– Užsičiaupk, Mirėja, jau išūžei mums ausis!

O tada ištariau kai ką, ko nereikėjo:

– Mamyt, žinok, mes per istorijos pamoką mokėmės, kad po Antrojo pasaulinio karo visas prancūzes, miegojusias su vokiečiais, nuskuto plikai. Įsivaizduoji, juk tik keleto metų skirtumas...

Mama išmeigė į mane žvilgsnį. Galėčiau prisiekti, kad perkra-
tinėjo mintyse viską, ką aš čia pasakiau, negalėdama tuo patikėti.
Truputį išsigandau, bet vis tiek pridūriau, šiaip, juokais:

– Tik čik, ir nėra tavo *kudlų!*

Plekšt! Ir gavau per žandą.

– Eik į savo kambarį! Nenoriu tavęs matyti!

Nežinau, kodėl man taip patinka alinti mamą. Nežinau, kodėl išpyliau į tualetą visą buteliuką „Flower By Kenzo“ kvėpalų, kuriuos Filipas Diuomonas gerų paskatų vedamas man padovanojo gimta-
dienio proga. „Mirėja, ar nepamiršai padėkoti Filipui už tokią mielą
gimtadienio dovaną?“ Beje, vandens nenuleidau. Tik tam, kad pri-
versčiau jį suprasti, jog jo penkiasdešimt keturi eurai už kvėpalus
nuplaukė į kanalizaciją.

Nežinau kodėl. Tiesiog taip yra ir viskas.

2

Traiškanotas, -a, būdv., su traiškanomis.

Traiškanos, daikt., dgs., mot g., panašus į pūlius skystis, tekan-
tis iš akių.

Traiškanota akis – tai akis, apskretusi tomis balsvomis ir lipnio-
mis jos pačios išmatomis. Tai tarsi *apsitriedusi* akis.

Tokia akis dabar žiūri į mane per rudą virtuvės lango stiklą.

– Kas čia dabar?

Kasčiadabar pabarbena į langą. Iš nuostabos išmetu vienkartinį
rankšluosčių ritinį, jis riedėdamas išsivynioja iki stiklinių virtuvės
durų į sodą tarsi raudonas kilimas (tik šitas tai baltas). Einu šiuo
išsivyniojusi tuku atidaryti stiklinių durų.

Ten stovi Auksinė kiaulaitė Astrida Blomval. Ji linguoja nuo vie-
nos kojos ant kitos mano sode, prietemoje išmeigusi į mane savo
traiškanotas akis (nors labiausiai kaire). Dėvi tamsiai mėlynus gero-
kai per siaurus džinsus ir juodus marškinėlius su užrašu „Indochine“
bei aptrupėjusia surūgusių bičių nuotrauka. Iš marškinėlių kyšo dvi
storos rankos, rausvos ir minkštos, ir spuoguotos, ir storas rausvas
veidas, ir šviesūs į virvelės panašūs plaukai, surišti į arklį uodegą, ir
duobutė kairiajame skruoste, kuri, dievaži, yra vienintelis išsigelbė-
jimas žiūrint į šį apdribusį veidą. Ta duobutė, kol Astrida Blomval
man šypsosi, ir tampa mano simpatijos centru.

Nustojusi šypsotis, tarsi gailėdamasi, kad parodė dantų kabes,
Astrida Blomval žiūri į savo pėdas (sutvarstytas sandalų su limpan-
čiais dirželiais).

– Labas, – sumurmėjo. – Atleisk, bet ar tu kartais ne Mirėja Laplanš?
Atleisk-kad-trukdau-žinau-kad-vėlu-radau-tavo-adresą-internete.

– Nagi, Astrida, išsiaiškinkim, – pasakiau jai, įleidusi vidun ir
vesdamasi raudonu kilimu, kuris iš tiesų baltas. – Nėr ko čia atsipra-
šinėt. Juk pavogei iš manęs „Auksinės kiaulaitės“ titulą! Bet aš ant
tavęs dėl to visai nepykstu. Visi turime teisę bent kiek konkuruoti.
Manau, kad galimybė turi būti suteikta kiekvienam.

ATSILIEPIMAI

Gražiausias 2015 m. literatūrinio sezono romanas.

Olivia de Lamberterie, žurnalo „ELLE“ vyr. redaktoriaus pavaduotoja

Knyga, užauginanti sparnus.

Michel Abescat, žurnalo „Télérama“ žurnalistas

Daug džiaugsmo suteikiantis skaitymas.

Raphaële Botte, literatūrinio žurnalo „Lire“ žurnalistė

Humoro šedevras, stipriai sujaujinanti ir pradžiuginanti knyga.

Literatūrinis žurnalas paaugliams „Je Bouquine“

Juokinga, jautri, nustebinanti.

Charline Cœuillas, žurnalo „Le Monde des ados“ žurnalistė

Labai juokingas, išties šiuolaikiškas ir feministiškas.

Chloé Marot, žurnalo „Causette“ žurnalistė

Aktualus, išmintingas ir komiškas.

Lucie Kosmala, svetainės „MadmoiZelle“ žurnalistė

APDOVANOJIMAI

IBBY Garbės sąrašas (2015) – nacionaliniai IBBY skyriai įvertina reikšmingiausias vaikų ir paauglių knygas, parašytas per pastaruosius trejus metus.

„**Lire**“ (2015) – literatūrinio žurnalo apdovanojimas už geriausią metų knygą jaunimui.

„**Prix Sorcières**“ (2016) – jaunimo literatūros knygynų asociacijos apdovanojimas.

„**Prix Libr'à Nous**“ (2015) – knygynų asociacijos apdovanojimas paauglių literatūros kategorijoje.

„**Prix Millepages**“ – jaunimo ir vaikų literatūros leidyklos „Millepages“ apdovanojimas.

„**Prix NRP**“ – žurnalo pedagogams „Nouvelle Revue Pédagogique“ apdovanojimas.

Nominacijos:

„Prix des Incorruptibles 2017“,

„Prix Adolises“,

„Dis-moi ton livre“,

„Enlivrez-vous“,

„Livre Elu“,

„Briv la Gajare“,

„Dévoreurs de livres“,

„Lire Elire“,

„Mans et Sarthe“,

„Littérados“,

„REAL“,

„RTS Délire d'or“.

*Skiriu savo mylimiems kraštiečiams ir kraštiečiams,
kurie čia kartais šmėsteli.*

GROJARAŠTIS

- ELEPHANZ, *Time For A Change*
- STROMAE, *Papaoutai*
- JANE BIRKIN, *Être ou ne pas naître*
- INDOCHINE, *3 nuits par semaine*
- JONI MITCHELL, *All I Want*
- FRANÇOISE HARDY, *Soleil*
- LISALEBLANC, *Y fait chaud*
- WE WERE EVERGREEN, *Penguins And Moonboots*
- M, *Les Triplettes de Belleville*
- INDOCHINE, *L'aventurier*
- MUSE, *Invincible*
- THE TURTLES, *Happy Together*
- NANCY SINATRA, *These Boots Are Made For Walking*
- LOUIS ARMSTRONG, *What A Wonderful World*

PIRMA DALIS BRESO BURGAS

Na va, feisbuke paskelbti rezultatai: man atiteko „Bronzinės kiaulaitės“ titulas.

Kažkas čia ne taip. Dvejus metus iš eilės laimėjau auksą. Galvojau, kad manęs tai jau tikrai nieks neperspjaus, o, pasirodo, klydau.

Patikrinau, kas susižėrė laurus. Kažkokia naujokė iš antros B gimnazijos klasės – nepažįstu. Vardu Astrida Blomval. Šviesiaplaukė, labai spuoguota ir tokia žvaira, kad matosi tik pusė jos kairiojo vyzdžio, – kita pusė nuolat slepiasi už voko. Komisijos pasirinkimas – puikiausiai suprantamas.

„Sidabrine kiaulaite“ tituluota nedidukė šeštokė Akima Idris. Ji taip pat ne gražuolė: su juodais ūsais ir trigubu pasmakriu, panaši į žuvį.

Šaunusis Malo pakomentavo po kiekviena aštuoniolikos varžovių nuotrauka. Mane jis pagerbė tokiais žodžiais:

„Konkurencija buvo negailestinga, bet Mirėja Laplanš, kad ir kas nutiktų, išliks nenuginčijama Kiaulaičių karaliene. Jos didžiulis, drebučius primenantis užpakalis, nukarusi krūtinė, bulvės formos smakras ir mažutės paršelio akutės amžiams liks mūsų atmintyje.“

Komentaras jau daug kam patiko (78 „patinka“).

Man taip pat (79 „patinka“).

Tada nusileidau į valgomąjį ir pranešiau mamai:

– Šiemet man teko „Bronzinės kiaulaitės“ nominacija!

– Aaa. Ir ką? Tikriausiai turėčiau tave kuo nuoširdžiausiai pasveikinti?

– Na, nežinau. Tikriausiai būtum laimingesnė, jei būčiau išsaugojusi „Auksinės kiaulaitės“ titulą?

– Būčiau laimingesnė, jei išvis nebūtum išrinkta „kiaulaite“. Niekada.

– Tai gal nereikėjo miegot su nepatraukliu seniū?

– Nekalbėk taip apie savo tėvą.

– O gal jis manimi didžiutuotųsi?!

– Nesididžiutuotų.

– Parašysiu jam laišką.

– Nerašyk.

– „Brangus tėtuk, šios gražios mokslo metų pabaigos proga tavo mylima dukrelė išrinkta Bresio Burgo Mari Darjesek gimnazijos „Bronzine kiaulaite“. Koks begalinis nusivylimas, nes paprastai ji pelnydavo „Auksinės kiaulaitės“ titulą.“

– Mirėja, nenervink.

Mama užvertė galvą į lubas ir žiūrėdama į „Ikeos“ lempą tarė:

– Nekenčiu paauglių.

Mano tėtis pusiau prancūzas, pusiau vokietis. Saugodama jo anonimiškumą, pavadinsiu jį Klausu von Štrudeliu. Dėsto Sorbonoje, Paryžiuje, ir rašo filosofines knygas. Jis buvo mano mamos disertacijos vadovas ir, ko gero, nepaprastai gerai jai vadovavo, nes galiausiai jai užstatė mane. Deja, jų santykiams buvo lemta likti

slaptiems! Nes Klausas tais laikais – beje, dar ir šiandien – yra nepaprastai dideliu potencialu apdovanotos personos sutuoktinis. O potencialą įrodo tai, kad ta persona antri metai yra mūsų gražiosios Prancūzijos Respublikos Prezidentė. Kad būtų paprasčiau, pavadinkime ją Barake Obamėle.

Barakė Obamėlė ir Klausas von Štrudelis kartu susilaukė trijų sūnų, kurie man pusiau broliai ir kurie pavadinti idiotiškais graikų didvyrių vardais. Bet kad būtų lengviau susigaudyti, pavadinsiu juos Kruasanu, Kamamberu ir Citroenu.

Dėl man nesuvokiamų priežasčių mama išvyko iš Paryžiaus vos sužinojusi, kad yra nėščia. Ji įsidarbino filosofijos mokytoja Bresio Burgo, Eno departamento centre (departamento Nr. 1). Mama ištekėjo už Filipo Diumono, apie kurį šis pretenzingas vardas viską ir pasako.

Mes gyvename nedideliame standartiniam namelyje su žaviu sodu, šuniu Kutuliu ir katinu Bumbulu.

Ar palaikau ryšį su Klausu? Ne, nes jis niekada neatsakė nė į vieną mano laišką. Užuoat atsakęs į savo slaptos dukros laiškus, jis dalija interviu žurnalui „Filosofija“. Taip pat kas treji metai sukurpia po traktatą apie metafiziką. Mama juos perka, skaito, skaitau ir aš. Ji sako: „Nieko tu nesupranti, Mirėja. Juk sudėtinga.“ Bet aš vis tiek skaitau ir kartais suprantu.

Klausas, pavyzdžiui, rašo:

„Spekulytyvusis realizmas buvo *lubrifikantas*, leidęs *prisiskverbti* iki dekantizuotos metafizikos...“

„Kventino Mejasu idėjos iš esmės keičia šiuolaikinę metafiziką ir *maloniai ją sukrečia*...“

„Tačiau atmetu *iškastruotos* Platono ar Dekarto filosofijos įsivyravimą...“